

Leusder Krant

KONINKLIJKE BDU UITGEVERS BV

A LLES
wendt

door
Annelies
Wendt

Column: Alles Wendt Toneel

2 april 2008

Tot het moment dat ik het geroezemoes hoor gaat het nog. De kramp in mijn buik is draaglijk, de misselijkheid vaag aanwezig, de knoop in mijn ingewanden nog losjes en de nagels niet op. Samen met mijn medespelers van Op Tilt maak ik me op voor twee voorstellingen in de Korf/Het Hoekhuis. We hebben allemaal zo onze redenen om gespannen te zijn: de een weet grote groepen familie in de zaal, de ander maakt vandaag haar/zijn debuut.

In de zaal hebben de decorbouwers de stukken al geplaatst en de man van het licht en geluid is al druk bezig was met zijn voorbereidingen. Uren van tevoren aanwezig zijn is nodig om je los te maken van alle andere zaken: het gezin, de achterban, de rotzooi in huis, de vergeten boodschappen: langzaam aan verdwijnt alles naar de achtergrond en komt het steeds dichterbij: het moment dat het doek op gaat.

Met elkaar wordt het stuk nog een keer gespeeld en daarna is het wachten, je inleven en vooral veel plezier met elkaar maken. We zitten in een ruimte te praten, te lachen, te snacken en samen zenuwachtig te worden. Toneelspelen is meer dan de voorstelling: het is ook twee dagen lang heel nauw samen optrekken. De grimeurs komen en we worden allemaal omgetoverd tot ons personage. De rokers die voor het stuk een pruik op moeten hebben pech: er mag geen sigaret meer aangestoken. Drinken gaat nu nog alleen met een rietje vanwege alle schmink. De vrijwilligers van het Hoekhuis zijn druk in de weer om alles klaar te maken. Mensen die achter de schermen bergen verzetten druppelen binnen en zijn in de weer met wisselgeld, een popcornautomaat, het nalopen van de reserveringslijsten en patat en pizza halen. Liters koffie en thee worden gedronken en bergen pijnstillers vanwege een stevige griep en een dikke knie gaan erdoor. De zaal stroomt vol en maar liefst 300 mensen komen kijken, de rijen zijn lang en de vrijwilligers van het Hoekhuis moeten hard werken. Terwijl op het podium de bestuurscene gespeeld wordt kijk ik vanuit de coulissen toe. Ik zie de meiden geheel volgens het script ruziën en kakelen en vlekkeloos hun stuk spelen. Ik wacht op de speciale momenten: als zij iets heel geeks gaat zeggen, of als hij van het podium lazert en let op de reacties uit de zaal. Die zijn enthousiast: de zaal lacht, doet mee, mensen klappen

spontaan en zingen mee met de bootsiedancers die onze linedance opleuken door in de zaal mee te dansen. Beetje bij beetje verdwijnt de angst om vergeten teksten en een te vroeg- of te laat- opkomen, foute bewegingen of zoekgeraakte attributen. Ik durf zelfs al een paar keer voorzichtig de zaal in te kijken. Dat is een risico, want je kan er danig van slag van raken. Een van de spelers zag haar vader heel hard lachen en moest dat even verwerken. Ik ontdekte mijn dochter voorin en kon de aandrang te gaan zwaaien maar net onderdrukken. Maar zelfs de flitsers brengen ons niet meer van de wijs: het loopt en het gaat goed en we durven te genieten. Hier en daar wordt een speler overmoedig en er worden extra stukjes toegevoegd aan het stuk. De ontlading is een toneelstuk op zich: van gillende, gierende, joelende, kussende en dansende spelers.